

EVGENIJE AVERIN

Evgenije Averin, vjerovatno je bio najstariji geodetski stručnjak u Jugoslaviji, ako ne po godinama a ono je prema umnim i fizičkim sposobnostima svakako bio na geodetskom planu doajen, jer je tek 3 mjeseca prije svoje smrti, u 92. godini života, otkazao privatnu geodetsku poslovnicu, u kojoj je čak do tih poznih dana života samostalno crtao i računao.

Rođen je još u minulom stoljeću na obalama široke rijeke Don, u još široj i nepreglednoj ravnici južne Ukrajine, 1894. godine u mjestu Ustmedvjedskaji i cijelog je svog dugog života zadržao u sebi živac slobobodarskog duha i mentaliteta kakav se pripisuju življu »široke slavenske duše«.

Kao ambiciozni mladić, dvadesetih godina ovoga stoljeća prebjegao je u Jugoslaviju i priključio se plejadi poznatih i uglednih geodetskih stručnjaka, koji su odmah nakon Prvog svjetskog rata kao izbjeglice iz Rusije, našli utočište u tadanjoj Kraljevini Jugoslaviji i koji su svojim intelektualnim sposobnostima i predanim radom pružili veliki obol razvoju geodetske znanosti i prakse u našoj zemlji tih godina, kada je vladala sveopća »glad« i velika potreba za geodetskim stručnjacima.

U to vrijeme, tj. dvadesetih godina kada je današnji Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu bio tek u osnivanju, danas pokojni Evgenije Averin bio je jedan od prvih slušatelja na Geodetsko-inženjerskom odjelu Kraljevske visoke tehničke škole, kojeg je diplomom završio već 1924. godine.

Susrećući se s njime punih tridesetak godina stekao sam dojam da se o njemu nekrološki ne bih mogao konvencionalno izraziti, jer je njegov životni i geodetski put do kraja bio nekonvencionalan. Geodetska praksa i život u pravilu upućuju geodetske stručnjake na izvanredno veliko kontaktiranje s narodom, a osobno smatram one geodetske stručnjake koji su svoj život ili barem jedan njegov dio posvetili komasacijama zemljišta, da su taj narod i zajednicu zadužili u specifičnom smislu.

Takvim razmišljanjima, kada se naglasi da je inženjer Evgenije Averin od 1924. do 1945. godine proveo u dijelu svog radnog vijeka, u cjelosti 12 komasacija zemljišta i 25 dioba zemljišnih zajednica i drugih velikih posjeda na terenima Srijema i Slavonije, da je u okviru svoje ovlaštene poslovnice za geodetske poslove izvršio cjelovitu izmjeru triju katastarskih općina, da je kao kulturno tehnički inženjer samostalno izrađivao projekte za odvodnju gromada u kojima je provodio koma-

saciju zemljišta, da je prvih godina u današnjoj Jugoslaviji kao nadzorni inženjer provodio nadzor na melioracionim radovima u Slavoniji može se ustvrditi da se je kao geodetski stručnjak pošteno odnosio prema zemlji i narodu, koji mu je u jednom času njegova života pružio svoje gostoprimstvo i utočište.

Uz ove sve opisane radove, kojih opseg može sačinjavati »debelu knjigu geodetskog života« vrijedno je naglasiti da su mu nastojanja i praksa bili usmjereni i na prosvjetno znanstveni rad, koji se je odrazio na radnom mjestu asistenta za graditeljstvo pri Poljoprivredno-šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, koje je mjesto radi zauzetosti na poslovima komasacija i melioracija napustio 1937. god.

Nakon Drugog svjetskog rata, u okvirima zakonskih mogućnosti, u raznim vremenskim intervalima, u najvećoj je mjeri uspio održati svoju privatnu geodetsku poslovnicu u Zagrebu, sve do kraja svog dugog i u radu plodno provedenog života.

Čvrsto sam uvjeren da se ne bi pogriješilo kada bi se za njegov geodetski rad dala ocjena da je cijelog života držao kritičko dostojanstvo geodetske struke, u čemu je često bio drugačiji od ostalih, ne dozvoljavajući si nikada polovičnost u radu, superioran je bio u izvršavanju poslova, što je mnoge mlade u njegovoj radnoj i životnoj okolini često i zbunjivalo, smatrajući njegov pozitivni životni pragmatizam i pretjeranim.

Kada se danas unatrag gleda na takav njegov odnos prema radu i obvezama, na težinu i ozbiljnost izvršenih radova, posebno velikog broja građana koji su mu u komasacionim postupcima ukazali svoje potpuno povjerenje, davši mu u ruke slobodu i vlast odlučivanja o njegovoj imovini, onda je takva savjest u radu razumljiva, prihvatljiva i bez sumnje obvezna. Vjerovatno je to baš ono što mi danas tako uporno tražimo i naglašavamo, kao životnu potrebu a to je odgovornost prema radu i životu uopće.

M. Božićnik